

saadan Tillægsstraf. Denne Tillægsstraf kommer nemlig nærmest til at ledsage de mildere Straffe; tyve Dages Bagtarrest vil give 20 Extra-Tjenestebage; 5 Dages Bånd og Brød vil ikke give en eneste. Følgen vil da atter være, at det, man ved Afdelingerne vil være henvist til, vil være Bånd og Brødstraf, hvilket i og for sig ikke er i de paagjældende Meniges Interesse. Men dertil kommer en anden Ting, og det er, at man ved denne Straffemaade ogsaa paa anden Maade rammer forfærd. Det er tvivlsomt, om den paagjældende Skyldige bliver straffet eller ikke ved Eftertjenesten, men det er ganske sikkert, at Afdelingerne ville i højeste Grad blive straffede derved, thi for Afdelingerne er det kun en Gene at have Enkeltmand gaaende bagefter, at have en 7 til 8 straffede Personer som de eneste tjenestegjørende ved Afdelingen. Det er ikke alene ikke til nogen Fornøielse, ikke til nogen Nytte, men det er en overordentlig Gene, og Statskassen er endda saa venlig at betale derfor. Derfor stiller det sig for mig saaledes, at der turde være megen Tvivl om, hvilken Betydning dette Forslag vil faae. Nu er der af den høitærede Minister endvidere stillet Forslag til en Hjælpestraf, nemlig den saakaldte Bindestraf. Denne Straf blev i sin Tid indført ved kongelig Resolution, foranlediget af den daværende Krigsminister, Oberst Eschering. Under 4de April 1848 bleve Afdelingerne bemyndigede til at anvende denne Bindestraf; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at Meningen den Gang ingenlunde var, at den, saaledes som nu foreslaaet, skulde træde istedetfor Rotting- og Krumslutningsstraffen; nei, den skulde være et supplerende, et yderligere Straffemiddel, som man vilde give Befalingsmændene, fordi det maatte erkjendes, at under Feltforhold vilde det meget ofte være vanskeligt at gennemføre de almindelige Arreststraffe, ikke blot, saaledes som det erede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Boisen) mente, af Mangel paa Arrestlokaler, men fordi man overhovedet under bevægede Forhold af Hensyn til Tjenesten ikke har Tid eller Leilighed til at anvende Straffemidler, som fuldstændig og for længere Tid fjerne den Paagjældende fra den Tjeneste, han skal gjøre. Denne Bindestraf har jeg ikke nogeninde selv havt Leilighed til at se, men jeg har hørt af Anden, at det skal være en forholdsvis søelig Straf. Der er imidlertid Vanskelighed ved at kunne anvende den saaledes, at den Paagjældende unddrages fremmede og nysgjerrige Blikke, Noget, man

efter min Opfattelse selvsjælgelig i høj Grad maa lægge Vægt paa.

Skal jeg nu samle hele min Betragtning om de her berørte Hovedpunkter i det foreliggende Lovforslag, den Betragtning nemlig, hvorvidt det er muligt ved dets Gjennemførelse at kunne hævde Disciplinen, uden at gribe haardere og stærkere ind mod Individet end høit nødvendigt, saa kan jeg kun sige, at, hvormeget jeg iøvrigt anerkjender de store Goder, der foreslaas ved dette Lovforslag, og hvormeget jeg end af mange og forskjellige Grunde i højeste Grad ønsker, at vi snart maa faae en brugelig og tidsvarende Straffelov, saa kan jeg dog kun betingelsesvis anse det nærværende Lovforslag for brugbart og kun betingelsesvis tilraade dets Vedtagelse. Jeg betragter Lovforslaget som et Experiment, som, hvis man gaar ind derpaa, let kan gjøre, at vi komme til at staa ligeoverfor eet af to Alternativer, enten at Disciplinen forfalder, eller at man til Disciplinens Hævdelse — og det maa erkjendes, at under hvilkeforhold Forhold er det Befalingsmændenes og Krigsbeslytters ubetingede Pligt at hævde Disciplinen — bliver nødsaget til at gribe til saadanne administrative, præventive Foranstaltninger, der ere meget haardere end de saakaldte strenge Straffebestemmelser, og som i langt større Grad kommer til at gaa ud over Flere, som det ikke burde komme til at gaa ud over. Efter min Opfattelse er dette Lovforslag derfor kun betingelsesvis brugbart. Jeg anser det nemlig for maaste at være muligt at kunne benytte det uforandret under den Forudsætning, at de Herrer ville give os et gjenført Kasernerings-system, saaledes at man i højere Grad end nu kan have Soldaterne under Die i Læretiden, og at De derhos ville give os flere Lærkræfter, saaledes at der derved kan anvendes endnu større Omsorg med Hensyn til at forebygge Forførelser. Thi det er det, vi maa erindre, at det fælles Maal for Straffeloven og for hele den militære Uddannelse er at drive Soldaten hen til et saadant Punkt, at det bliver hans anden Natur at være uddannet og disciplineret Soldat i Ordets bedste Betydning. Under disse Betingelser og maaste een til, at nemlig de Paagjældende, der skulde forblive til Eftertjeneste som Straf, skulle eller kunne henvises til en Straffeaafdeling, kan Lovforslaget maaste bruges. Den sidstnævnte Betingelse vilde for Hærens Bestemmende være fuldstændig fyldestgørende; men jeg skal dog tilføie, at jeg personlig anser det tvivlsomt, om det er rigtigt at stille